

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer:
vasárnap.

Felélős szerkesztő és kiadó
Skríbanek Géza.

Égész évre 8 kor. félévre 4 kor. negyedévre 2 kor.
Nyitottár sora 40 fillér
Hirdetések nagyság szerint

A telepítés ügyéhez.

A gazdasági pangás nagy nyomorúságában különösen két fontos kérdés köti le utóbbi időben a magyar társadalom figyelmét. Az egyik a kivándorlás kérdése, a másik a telepítés ügye. Érdekes, hogy egyik a másikat egészíti ki. Tudvalevően kivándorlásunknak egyik főoka, hogy a parasztság földhöz jutni nem bír, a mint rövidebb időre összeszoruló aratási időny alatt nem bír annyit keresni, a mennyi el-tartására elegendő lenne.

Akár hogyan forgatjuk is a kérdést, bizonyos, hogy a telepítési ügynek messze kiható fontossága van állami életünkben. Nem csupán gazdasági, hanem nemzetiségi háttére is. Láttuk csak nemrégiben is, hogy a kormány mintegy 5000 holdas birtokot vásárolt a Délvidéken, hogy ott telepítést eszközöljön. Ha a kormánynak ezzel az volt a szándéka, hogy a szerbek közé magyarokat telepítvén, a magyar fensőségnek kíván utat egyengetni: akkor ezt a legteljesebb dícsérettel vehetjük tudomásul. Abból indulunk ki ugyanis, hogy a kormány teljesen tisztában van a kezdő telepesek bajjaival s azokban őket hathatósan támogatván, egyúttal a magyar erő gazdasági érvényesülésének szerez elismerést a nemzetiségek előtt. Azt természetesen még csak fel se akarjuk tételni, hogy a kormány nem a legteljesebb rokonszenvvel és a mi fő, állandóan gondoskodó figyelemmel kíséri a telepesek sorsát, mert ez esetben a fiasko, a magyar állam kudarcza lenne.

A mint hogy a multban elég keserves tapasztalatot tettünk arra nézve, hogy a telepítési kérdéseknél a legnagyobb óvatossággal kell eljárunk, mert hiszen azzal kell mindenkor számot vetni, hogy a tömegek ellenálló és illetve asszimiláló ereje nagyon is változékony. Hogy csak egy jellemző esetet említsünk, néhány évvel ezelőtt a Muraközben dunántúli magyarokat telepítettek le. A telepítésnél az volt a vezérelv, hogy a telepes községek egynegyed résznyi horvát lakosságával szemben háromnegyed rész magyar telepes legyen. Bárki is természetesen tartotta volna, hogy a túlsúlyban levő magyarok részükre hódítják az elenyésző számban

levő horvát lakosságot, de bizony nem így történt. Megesett az a esoda, hogy a 25 százaléknyi horvát lakosság aránylag rövid idő alatt teljesen horváltá tette a 75 százaléknyi magyarságot.

Ebből az esetből nem akarunk általános következtetéseket vonni, hiszen lehet, hogy ott különös körülmények játszottak közre, megtanít azonban arra, hogy a magyar államnak teljes hatalmi súlyával támogatnia kell a telepeseket, asszimiláló munkájukban. Mint említettük is, pusztán az erkölcsi támogatás nem mindig vezet célhoz. A telepesnek anyagiilag függetlennek kell lennie, hogy a tudtán kívül vállalt kulturmissiót sikeresen szolgálhassa. Csak a legritkább esetben történik meg, hogy a telepes még anyagi gondjai közepett is hű marad a magyar állameszméhez. A csángótelepek e tekintetben követésre méltó példát nyújtanak. Bármily sok baja — gondja legyen ennek a derék népnek, — megedződévén az évszázados küzdelemben — mindent megmagyarosít maga körül.

Ez a munkájuk menüjével intenzívebb és nemzeti szempont-

T Á R C Z A.

A nagyasszony kezei.

A nagyasszony ibolya-szappannal mosta a kezeit. Puha, habos, apró kezei voltak a nagyasszonynak és az ibolyaszappan könnyű illata áradt ki a halványkékeseen ereszett fehér bőr alól. Bármilyen kis leány megirigyelhette volna a nagyasszony kezeit.

Apró legény voltam én akkor, de áhíthatos bámuloja a nagyasszony kezeinek. Valósággal beleszerettem a puha, ápolt kezekbe, melyeken csillogva villogtak a drága gyémánttűzű gyűrűk és a puha, rózsaszínű esuklón a nehéz, értékes kar-kötők.

Fehér, ezüstös haja volt a nagyasszonynak és néha bizony ókulárét tett a szemére. Ez akkor volt, a mikor a Gartenlaubet nézte mivelünk, gyermekekkel együtt és a puha, meleg kezeivel a hajunkat simogatta lágyan, szeretettel. Ilyenkor néha hátra dült a nagyasszony az óriási trónszerű, bársonyos karosszékében, ólébe

tette az ókulárét és mondott szép, kedves történeteket, gyermekeknek valót, búsat, mely vigan végződik, vigat, a melynek a vége olyan szomorú volt Istenem, hogy még Laezkó, a léha Laezkó is sirni kezdett, a kit pedig mi, gyerekek fakutyának hívtunk közönségesen.

Lágy, dallamos hangja volt a nagyasszonynak mindig, de mi a mellett folyton a kezeit néztük, a melyeken ugy villogtak a drága aranykarikák, hogy belekápáztott a szemünk.

Am a nagyasszony kezeit mindenki esodálta. Mária néni, a ki bizony sokkal lehetett fiatalabb a nagyasszonynál csak éppen hogy ókulárét nem hordott, Zsiga bácsi, a kinek olyan bajusza volt, mint a kukoriczakóc, a melyből a rözse Ilonka csinált haját a megkontyolt babájának és mindenki, mindenki aki csak bejárt a házba.

— Ezek a jó áldott kezek! — mondta néha Zsiga bácsi, a mikor ebéd után nagyokat szuszogott az asztalnál és a nagyasszony kezeit nézte, a melyek valami himzésen babráltak.

Nem is tudom, mióta ismertem én

ezt a himzést. Én mindig ugy emlékeztem rá: egy lépesőn jön le egy kurtu ruhás, ezer fodros szoknyájú, finom kisasszony toronymagas kontytyal, mellette csipkegalléros, rövid nadrágos ur karddal az oldalán, a ki udvariasan karját nyújtja a finom kisasszonynak. A rövid nadrágos urnak hiányzott egyik lába és ezt himzölte a nagyasszony esztendők óta.

A léha Laezkó egyszer meg is kérdezte a nagyasszonytól:

— Nénike, hát ennek a bácsinak nem nőtt lába?

A mely eszesi kérdésért Laezkó később kikapott Zsiga bácsitól.

Am akárhogy is, esodás kezek voltak e puha, hófehér kezek. Mindenki dícsérte és esodálta.

Oh, oh, e jótevő, e drága kezek, a szegények és árvák istápolói! — szokta mondani sirva Mária néni, a ki nénémnek szölitotta a nagyasszonyt. — Bizony titeket is én szegény árváim e kezek tartanak fenn — szölt aztán hozzánk sóhajtozva és vöröstre dörzsölte a szemét.

Laezkó, a fakutya, vigyorgva sugta a fülembe:

ból erénydusabb lenne, ha anyagiilag függetlenek lennének.

A magyar állam immár törvényszerűen rendezte a kivándorlás ügyét, nem marad tehát egyéb hátra, mint az, hogy a telepítés ügyét is mielőbb rendezze. Erre kettős mód kínálkozik. Vagy egy ugynevezett telepítőtársaság alakul, mely eleve el lenne látva az állami kedvezmények mértékével s így ebben biztos üzleti alapot találhatna; vagy pedig maga az állam fogja a telepítés munkáját végezni.

Az lenne a legjobb megoldás, ha külföldre s különösen Amerikába szakadt véreink egy, a magyar állam által kijelölt intézetnél gyűjtenék össze megtakarított pénzüket s ezenközben mindig tudomásukra lehet hozni, hogy hol vannak újabb telepítési földek. A hol az illetőnek megtetszik, azt az intézet megveszi részére s ő pedig a vételárat megtakarított pénzéből fedezi. Midőn tehát a kivándorló hazajő, itthon tehermentes föld várja.

Természetesen ezek csupán kombinációk, de az ügy fontossága mégis azt követeli, hogy a napirendről ne engedjük levenni. Ezt állami és gazdasági érdekek is követelik.

Sárközy Béla alispán Bareson.

Az e hó 25- és 26-ikán megejtett ujonczozásra, mint polgári elnök s mint a megye alispánja, először jött városunkba az új alispán, Sárközy Béla. Bares képviselőtestülete felhasználta ez alkalmat arra, hogy az új, népszerű alispánt, ki a rövid idő alatt is megmutatta már jóindulatát Bares iránt, méltó lelkesedéssel fo-

gadtassék városunkban. A lapunk múlt számában már közölt program szerint e hó 24-ikén lovas-bandériummal fényes küldöttség fogadta Belesa állomáson az alispánt, ki délután az 5 órai vonattal érkezett meg az állomásra. Itt rövid szavakkal először Pálfalu község birája üdvözölte, melyet szívélyes hangon köszönt meg az alispán, biztosítva a községet jóindulatáról. Ezután főszolgabírákkal kosiba szállva, elől a lovas-bandériummal, megindult Bares-felé az alispán fogata, melyet hosszú sorban követtek a küldöttségek többi fogatai.

Az impozáns menet Bares sűrűn fellobogózott utcaiban áthaladva, a községhez előtti terre ért, hol díszkapu volt felállítva az alispán tiszteletére.

Itt Krisz Ede községi bíró üdvözölte az alispánt, Bares község nevében, melyre meleg szavakkal válaszolt az alispán, megköszönve a nem várt szép fogadtatást, melylyel — ugymond — nem a személyét érzi megtisztelve, csak bene az alispánt illetheti e kitüntetés, melylyel Bares úgy megtudja becsülni a megye vezető-férfiait. Beszédében hangoztatja, hogy Bares iránt mindig meleg érdeklődéssel viseltetett s kívánja is előrehaladását, mint a határszél fontos pontjának s ő kit a bizalom a megye legelső vezérférfiai közé emelt, a mennyire csak hatásköre engedi, Bares érdekeit támogatni fogja. Lelkes éljenzés fogadta a beszédet, mely után a felvonulás folytatódott a főszolgabírói hivatalig, hol a testületek tisztelgése következett.

Először a főszolgabírói hivatal tisztviselői tisztelegtek az alispán előtt, élén Sárközy György főszolgabíróval, utána a járás jegyzői-, majd az orvosok kara s végül ezek után dr. Piszár Antal ügyvéd vezetésével a baresi képviselő-testület csoportja s az ezekhez csatlakozott helybeli és a járáshoz tartozó összes jelen volt küldöttségek tisztelegtek még az alispánnál. Ezek nevében emelkedett hangon dr. Piszár Antal ügyvéd üdvözölte az alispánt, ki beszédében az alispán előtt feltárta

Baresnak, mint határszéli városnak természeti fekvésénél fogva is fontos szerepét, Bares polgárainak törekvéseit Bares fejlődésének érdekében s kérte az alispán jóindulatát Bares irányában.

Az alispán megleghangon mondott köszönetet dr. Piszár üdvözlő beszédére s ő is hosszab beszédben nyilvánította jóindulatát Bares érdekében, melynek fejlődését már régebben meleg érdeklődéssel kíséri.

Ez után dr. Piszár Antal még külön-külön többeket bemutatott a küldöttség sorából az alispánnak, úgy a helybeli, mint a vidékiek közül, kik közt mind-egyikhez volt egy-egy barátságos szava az alispánnak.

Este 8 órakor aztán bankett volt a Garni-szálloda helyiségében, az alispán tiszteletére, melyen közel százan vettek részt. Kitűnő hangulat mellett folyt a társalgás az asztaloknál, lakoma alatt Zsolnay Vilmos zenekara játszotta a szebbnél-szebb hallgatásokat. Felköszöntőkben sem volt hiány, sőt egymást érték a szellemes felköszöntők. Elsőnek Sárközy alispán emelkedett fel s fekkölt hangon mondott felköszöntőt a királynak. Utána Huber Gyula s Horváth Zsigmond plebánosok, Palkovits Sándor intéző emelkednek fel egymásután s felköszöntőjükben az alispánt éltetik. Valkó Gyula a járás jegyzői kara nevében mond emelkedett hangon felköszöntőt, melyben méltatja az alispán érdemeit. Füzessy jegyző magvas beszédében a Sárközy-családot élteti, kinek szép érdemei vannak Somogy megyében. Begedy hosszab szép beszédében hívja fel az alispán figyelmét, jóindulatát Bares s a baresi járás érdekében s hangoztatja szükségét a baresi járásbíróóság föllállításának. Begedy szavaira meleg hangon biztosítja az alispán jóindulatát Bares és a járás érdekei iránt s hangoztatja, hogy a mint csak hatásköre engedi, minden adandó alkalommal Bares érdekeit támogatni fogja. Sárközy főbíró Füzessy jegyző szavaira reflektálva, megköszöni a Sárközy-családról való megemlékezést s hangoztatja hogy a Sárközy-családnak van egy jellemző vo-

— Igen, a néni azért mutogatja annyit a kezeit, hogy lássuk, milyen szépek.

— Hát nem szépek? — kérdeztem megbotránkozva.

— De szépek, szépek, hanem mindig úgy tesz mintha imádkoznék velük.

A léha Laezkó tudniillik ellensége volt az imádkozásnak.

Én meg úgy szerettem volna összevissza csókolni ezeket az imádkozó kezeket. De semmiképpen nem lehetett. A nagyasszony nem engedte meg a kézesókot, a mi maszatos szájunkkal, teljesen indikolt volt. De még nagyoknak sem engedte meg, hogy megcsókolják a kezeit. Ebéd után Zsiga bácsinak rendesen nagyon jó kedve volt és a míg szuszogva pislogott a nagyasszony kezeire, sűrűn mondogatván:

— Oh, ezek az áldott, jó kezek! — lekapta hirtelen a fejét sunyi módra és kezet akart csókolni.

A nagyasszonynak pir szökött ilyenkor az arcába és haragosan szólt rá a bácsira:

— De Zsigmond! Ne gyerekeskedjék. Tudja, hogy nem szeretem.

Senki sem csókolta hát a nagyasszonynak kezét, senki.

A nagyasszony engem nagyon szeretett. Ha sétálni ment, engem vitt magával. Igaz ritkán esett meg ez és akkor is rendszerint csak a szegény fájós lábú Tóni bácsihoz mentünk, a ki jó barátja volt a néninek és olyan unokatestvére, mint én a Laezkónak.

— Na, meglátogatom az én öreg barátomat, — szokta volt mondani a nagyasszony néha és ekkor kézen fogott engem és elmentünk a szomszéd utcába. Ott lakott Tóni bácsi.

Tóni bácsi, szegény, nem tudott sétálni. Fájt a lába neki, köszvénye volt és mindig egy nagy székben ült az ablak mellett. Zsiga bácsi mondta otthon, hogy valamikor nagyon szép huszár volt a Tóni bácsi, a ki sok katonának parancsolt és három csillaga volt aranyból, meg egy szép lova.

A buta Laezkó ilyenkor is mindig okoskodott, hogy ugy-e most is azért nem

jár sohase gyalog Tóni bácsi, mert megszokta a lóháton.

Mikor aztán mi a nagyasszonnyal meglátogattuk a szegény Tóni bácsit, ő a fájós lábával mindig fölakart szökni a székéről és egész elvörösödve ült vissza. — Biztosan nagyon fájt szegénynek a lába.

A nagyasszony ilyenkor mosolyogva és szeretettel szoritotta meg a kezét.

— Na, na, öreg barátom, ne erőltesse meg magát, megáthat.

Aztán odaült Tóni bácsi mellé és folyton mosolygott. Nekem egy csomó arany csillagot adtak a Tóni bácsi huszár ruhájáról, hogy játszam velük s aztán kezdtek lassan beszélgetni egymással.

Kíváncsi voltam, hogy mit beszélhetnek, mert a nagyasszony olyan vidámnak látszott és sokszor csöndesen kaczagott. Néha megfenyegette a puha, fehér kezével Tóni bácsit és jó kedvűen mondogta:

— Na, na, édes Tóni, maga napról-napra fiatalabb lesz.

És sugva felelt Tóni bácsi ilyenkor:

nása s ez: a tisztesség s tiszta lelkiismeret. Voltak még ezeken kívül többektől számos felköszöntők, különösen Palkovits Sándor intéző, a nála megszokott humoros felköszöntőivel gyakran vidám hangulatra derítette a társaságot.

Lakoma után a népszerű alispán fölkelve helyéről, körüljárva az asztalokat, szívélyes pohárköszöntással üdvözölte az összes jelen voltakat s azután a társaság egyik része még asztaluknál maradván, vig poharazás mellett, a másik része pedig a mellékhelyiségekbe vonulva, keresztelt szórakozást.

*

A banketten az étkek felszolgálása körül — többek panaszára — most csak annyit, hogy jövőben több figyelmet kérünk, ilyen alkalommal minden vendéggel szemben!

H i r e k.

— **Sorozás.** Községünkben, községek szerint, lapunk mult számában már közölt sorrendben e hó 25 és 26-án ejtett meg a sorozás az 1881., 1882. és 1883-ik évbéli állításkötelesek között, a következő eredménnyel: az elsőnap bevált 13 községből 115, a második nap ugyancsak 13 községből 67, összesen 182-en.

— **Hymen.** Dr. Kommen Fülöp eszterházi körorvos bájos, szeretetreméltó leányát Irmát, eljegyezte Strem Ödön m. kir. járási állatorvos Bihar-Nagy-Bajomból. Gratulálunk!

— **Díjlövészet Darányban.** Palmarum után trallarumkor — a gyengébbek kedvéért pedig mikor az őszi rozsvetés már arasznyi, hogy abban könnyen el tud bujni a kis nyul, — mikor a nyul mamának is elérkezik az ideje, akkor ide vonul csendesesen s a nyul generáció néhány taggal megsaporodik. A nyul után jönnek a foglyok, a fáczánok s mind a faj fenntartás ösztönének hódolván puha

— Maga is édes Klára!

Ezután sokáig hallgattak. A nagyasszony kinézett az ablakon és sóhajtott. Tóni bácsi zavartan köhintgetett.

Egyszer aztán felállott a nagyasszony.

— Menj, — mondta nekem — a másik szobában van a kendőm. Hozd be!

Kimentem. De az ajtó hasadékon át megdöbbenve láttam, hogy Tóni bácsi meg merte tenni azt, a mit senki sem tett eddig, — megcsókolta a nagyasszony kezét. — S a nagyasszony mosolygott hozzá.

Pakots József.

meleg fészket raknak a rozsvetés legsűrűbbjében. Ekkor aztán a vadászat is megszűnik teljesen. A puská vességét illatos finom olajba mártják s fényesre törlik vele a puskaeső belsejét, nehogy a télenségekben rozsdá fogja. Mert hát hosszú az idő még augusztusig, míg majd felrebben az első fogoly csapit. Sokat kell még aludni addig. — Hogy az idő ne oly unalmasan teljék, a „Somogy-Baranyai Vadász-Társaság” azzal akar gondoskodni róla, hogy június hó 12-én Darányban a Társaság vadász területén vadászlakomával egybekötött Gömblövészetet rendez, melyre az érdeklődőket tisztelettel hívja meg. Ételekről a társaság gondoskodik — ott a helyszínen halászsok főzik üstben a halat s nyárson sül a zsiványpecsenye. A díj-lövés részleteit versenyszabályok korlátozzák, melyek értékes díjakat juttatnak az ügyesebb lövőknek. Ki-ki a saját fegyveréből s tetteivel lehet. A verseny bírói tisztet néhány a Pécs és Bares-vidék tekintélyes vadász tagja gyakorolja. Meghívók csak korlátozott számban boesájtattak ki a Pécs-Bares-vidék vadász közönsége számára, érdeklődőket azonban igen szívesen lát a Társaság. Kik meghívót tévedésből nem kaptak s erre igényt tartanak, kéretnek közvetlenül a társaság központi intézőségéhez Darányba Polacsék László urhoz fordulni. Kedvezőtlen idő esetén a verseny későbbre halasztatik.

— **Halálozás.** Bares egyik legrégibb polgára: Fried Vilmos nyugalomba vonult kereskedő, Fried Lajos ismert népszerű baresi kereskedő édes atyja hunyt el e hó 23-án 86 éves korában, végelgyengülésben. Temetése e hó 24-én ment végbe nagy részvét mellett, az izr. vallás szer-tartásai szerint, koporsója felett Mandl Ármin, szigetvári rabbi mondott megható gyászbeszédet. Halálát 9 gyermeke, számos unokája s kiterjedt rokonság gyászolja.

— **Pusztító jégverések a megyében.** Valóban elszomorító az a csapás, melyet a mult napok jégverései okoztak megyénk több községében. Pusztító jégverésről hallottunk ugyanis hírt a közelebbi vidéken Görgeteg, Lábod, Ötvös-Könyi, Somogy-Szobb, Szigetvár körül s több más községekben, utabban pedig a Kaposváron megjelenő Somogyi Hirlapban olvastuk a városunk polgárai által is ismert hazafias lelkű, kitűnő szónoknak: Seregély Dezső ev. ref. papnak a szerkesztőhöz írt egy elszomorító levelét a jégcsapásokról, mely következőképp szól: „Igen tisztelt Szerkesztő ur! Nagyon szomorú eseményről értesítem. E. hó 6-án este 7 órakor rettenetes égi háború, mennydörgés és villámlás közepett madár-tojás nagyságu jegek hullottak mintegy 20 percig a felhőkben s a szőlőkben, valamint a buza és rozsveteményekben óriási károkat okoztak. A szőlőhajtások teljesen leverte a földön hevernek, rozsvetés és buza összetörve szintén a földön fekszik. A földműves nép reménytelenül, kétségbeesve szemléli a rettenetes pusztítást s rettegve gondol a jövőre, mert e vidék leginkább a gabona s különösen buza termelésre szoritkozott. Most pedig nem lesz kenyere, mivel fogja családját, gyermekeit táplálni, miből tudja ezeket ruházni s leg-szükségesebb kiadásait fedezni? Valóban megnehezedett az idők járása felettünk.

Az öröm egyszerre siralomra változott. Nagyon gyors közigazgatási és kormányintézkedésre van szükség. A kormány utaljon ki teljesen ingyen hajdina vetőmagot, hogy a nép a rozsvetés és buza helyett ezt termelhesse, továbbá engedje el az 1904. évi állami egyenes adókat s a mellett eszközöljön valami munkát, hogy a nép keresethez juthasson, szóval a csapás enyhítéséhez a legjobb indulattal járuljon hozzá. Hiszem, hogy a magas kormány jólelkűsége nem fog elzárkózni a lehető kedvezmények megadása elöl, valamint a megye derék alispánja, Sárközy Béla ur is igyekezni fog a segély gyors kieszköz-lésén. A jégverés különösen Bécs, Patosfa, Hatvan, Viszló, Pata, Poklosi somogy-megyei községeket sújtotta.

— **Rabbi beiktatás Tapolczán.** Folyó hó 15-én iktatta be hivatalába a tapolczai izr. hitközség ujonnan választott rabbiát, Schönwald Károly drt, ki látogatóként rokonánál Bareson is több héten át tartózkodott s volt alkalmunk szép képzettségéről meggyőződni. Az ünnepélyes beiktatáson, mely délután 4 órakor ment végbe, Bares izr. hitközség is küldöttségileg volt képviselve Deutsch Izidor és Weisz J. urak által. A fiatal pap a szószéken szép beszédben fejtette ki munkálkodásának programját: A hitélet és vallásosság terjesztését és fejlesztését, a család és iskola körében való szeretettel teljes működését, a hazaszeretet és jótékony-ság gyakorlását, a béke és szeretet ápolását tüzi ki zászlójára, mint szent célt, melynek megvalósulására fogja minden erejét szentelni. A templomi ünnep-ség után a hitközség képviselő-testülete, a Chevra Kadisa, az iskolaszék és tanító-testület s még több községbeli egyesület mutatkozott be az új rabbinak, kiknek üdvözlő szavaira a fiatal rabbi talpraesetten, általános tetszést aratva válaszolt. — Este 7 órakor 100 terítékű bankett volt Weisz Soma vendéglőjében, hol szép felköszöntőkben ünnepelték a fiatal rabbit.

— **Zsolnay Vilmos zenekarával** egyidőre itthagya Baresot, mert a mint panaszkodva mondja, itt a silány pártfogás mellett, alig bírnak megélni. E hó 28-ikán Daruvárra utaznak, hol a fürdő szállodájában játszanak egész nyáron át. Most hát a nyári multságainkon nem játszik érdemes zenekar, pedig Zsolnay zenekara az újabb időben mindig változatos új darabokkal gyönyörködtette közönségünket az ő művészies játékaival.

— **Czimbalmozni tanulók figyelmébe.** Kovács János, megyénkben előnyösen ismert czimbalom-tanító szándékozik f. évi július hó elsején Baresra jönni azon szándékkal, hogy itt a czimbalom-zene-oktatásban órákat adjon. A szíves érdeklődők, kik a czimbalmozást szándékoznak elsajátítani, e szándékukat tájékoztatás végett előre is bejelenthetik Weisz Sándornál Bareson (Almás-uteza.)

— **A Magyar Orsz. Központi Takarékpénztár** lapunk mai számában megjelent hirdetésére bátrak vagyunk tisztelt olvasóink — különösen a földbirtokosok — figyelmét felhívni.

VASUTI MENETREND.

Barcsra érkeznek:

Pécsről	délelőtt	10 óra	58 per
"	délután	5 "	14 "
"	este	9 "	12 "
Kanizsáról	délelőtt	7 "	11 "
"	délután	5 "	15 "
"	este	8 "	20 "
Pakráczról	délelőtt	10 "	53 "
"	este	8 "	05 "
Somogy-Szobbról	délben	12 "	15 "
"	este	9 "	05 "

Barcsról indul:

Pécsre	reggel	7 óra	28 percz.
"	délután	1 "	20 "
"	délután	5 "	50 "
Kanizsára	reggel	3 "	30 "
"	délelőtt	8 "	25 "
"	délelőtt	11 "	10 "
"	este	9 "	40 "
Pakráczra	délelőtt	8 "	16 "
"	délután	5 "	30 "
Somogy-Szobbra	reggel	3 "	40 "
"	délután	1 "	30 "

Gresa János

kalapos mester.

Barcs Ország-ut utca 127.

(Herczeg-féle ház.)

Ajánlja a n. é. közönség szíves figyelmébe nagy választékban raktáron tartott

minden fermában

saját készítményü

nyulszór és gyapju kalapjait,

valamint legelső gyáraktól előállított **kész kalapokat**, a legmodernebb kivitelben, **3-10 koronáig**, gyermekeknek **2-3 koronáig**. — Továbbá készít drágább és olcsóbb filez eszimat, borszűrőt, lovagló és izzasztó filezet, a legjutányosabb ár és pontos kiszolgálással.

DEUTSCH IZIDOR BARCSON.

Ajánlja az ujonnan berendezett

czement-árugyárát

hol különféle lemezek és minden e szakmába vágó áruk jó minőségben és jutányos áron kaphatók.

KIADÓ
egy nagy bolthelyiség
kis mellékkeliséggel
Barcstelep legszebb, legforgalmasabb részén,
a postahivatal tőzomszédságában
ujjonnan épült házban
mely alkalmas cukrász-, fodrász-, bodegajüzletnek,
esetleg iroda helyiségnek stb. Átvehető július 1-től.
Bővebbet e lap Kiadóhivatalában.

Magyar Országos Központi Takarékpénztár

BUDAPESTEN, Deák Ferencz-utca 7. szám

engedélyez a legkedvezőbb feltételek mellett

törlesztéses jelzálogkölcsönöket földbirtokokra

a kimutatott földadó vagy a színhelyen fogatosított becslés alapján.

Kölcsönkérvényekhez a telekkönyvi kivonat és kataszteri birtokiv hitelesített alakban esatolandó. 3-6

A legkisebb engedélyezhető kölcsön 2000 korona.

Drága kölcsönök convertáltatnak olcsóbbakra.

Bárminemü kérdések a fenti címhez intézve, gyors elintézést nyernek.

Ó jaj! Köhögés rekedtség és elnyálkásodás ellen gyors és biztos hatásúak

Megfojt ez az átkozott köhögés!

Egger mellpastillái

az étvágyat nem rontják és kitünő ízűek.

Doboza 1 korona és 2 korona.

Próbadoboz 50 fillér.

fő- és szétküldési raktár:

„NÁDOR” gyógyszer-tár

Budapest, VI., Váci körút 17.

Eljen!

Egger mellpastilla csakhamar meggyógyítot.

Kapható: Bács: Kohut Sámuel,
Bácsstelep: Schön Richárd,
Szigetvár: Salamon Gy. örökösei,
Visy Sándor gyógyszer-tárakban.

24-26

Hirdetések

jutányos áron felvételnek

e lap kiadóhivatalában.